

major; implicat Petrum converti sub auxilio A, quin convertatur, Deo ipsum convertente: ergo implicat, Petrum habere, &c.

Præmitto ad solutionem: quod potestas Petri, ut se convertat, & potestas Dei, ut convertat Petrum constituuntur per principia nimis diversa, & mutuo separabilia. Etenim potestas Dei ut convertat Petrum auxilio A, constituitur per scientiam mediam, de efficacia talis auxilij, & per potentiam dandi illud; Petri vero potestas ut se tali convertat auxilio non constituitur per scientiam mediam suæ conversionis, neque eam requirit, sed solum per auxilium, & reliqua principia ad conversionem; inde cum stare possit in Petro auxilium A, & reliqua principia immediata, quin sit in Deo scientia media conversionis, ideo stare potest, quod Petrus habeat in sua potestate converti, quin Deus habeat in sua convertere illum.

Similiter è contra, stare potest, quod Deus ex vi scientiæ mediæ, & potestatis dandi auxilium A, habeat in sua manu convertere Petrum per illud, & tamen Petrus non habeat tunc in manu sua converti per idem, quia Deus ei illud deneget. Ex quibus fit, ut ex eo quod Petrus ex vi auxilij A habeat in sua manu, converti, rectè inferatur, habere etiam in sua manu, quod Deus denominetur *convertens ipsum*, nam habet in manu sua, quod ad collationem auxilij A, præcesserit in Deo scientia mediæ efficaciz, à qua Deus per collationem auxilij denominetur *convertens*; non tamen rectè inferatur, quod Deus

Deus habeat in sua manu convertere Petrum tali auxilio, quia, nimirum, non est in manu Dei habere scientiam mediam conversionis, ex qua, conferendo tale auxilium, denominetur *convertens*.

Hinc ad argumentum, nego antecedens cum majori probationis illius, ad cuius probationem, concessio antecedenti, nego consequentiam, & est disparitas: quia implicat, quod Petrus convertatur sub auxilio, quin prælucente, & dirigente scientia mediæ efficaciz, Deus illi tale auxilium conferat, & cum eo simultaneè concurrat, ac proinde quin Deus illum convertat: attamen loquendo de potestate; bene stat, quod Petrus sub auxilio A habeat in sua potestate converti; quin Deus habeat in sua, illum sub eodem convertere, propter dicta in præmissis.

Argumentum nonum, & est celebre sophisma, quo Pater Izquierdo, ait in Pharo, disp. 14. quæst. 4. propositione 37. num. 125. se non semel in publicis disputationibus respondentes vexasse, imo manifestè conclusisse. Ante illius verò propositionem advertendum est, quod actus liber prædefinitus, ut talis, debet esse connexus cum possibilitate carentiæ, leu non existentiæ prædefinitionis, nam connexus debet esse, cum eo, quod ipsa sit impedibilis, alioqui non erit liber: ex hoc autem sequitur, quod prædefinitio erit mediata cum possibilitate suæ carentiæ connexa, nam est connexa cum actu libero connexo cum tali possibilitate: sequiturque etiam, quod tam prædefinitio, quam illius caren-

caentia, quæ sunt duo contradictoria, sint con-
nexa cum possibilitate caentia prædefinitionis:
Prædefinitio quidem, ut constat ex prima se-
quela: caentia autem illius, nam evidentissi-
mum est, hanc cum sui possibilitate connecti.
Ex his igitur, prædefinitionem actus liberi, ut
talis esse impossibilem.

Probatur hæc pulcherrima forma: hæc est
mala consequentia: *caentia prædefinitionis non est
possibilis: ergo existit*; atqui si possibilis sit præde-
finitio, non est mala, sed optima: ergo præ-
definitio non est possibilis. Major statim à quo-
vis conceditur, videtur enim certissima: nam
argumentatio à negatione potentia ad actum,
est apertè mala, quia si non datur potentia ad
actum, quomodo verè affirmari poterit actus
existens? Demonstratur igitur minor: hæc est
bona consequentia: *prædefinitio existit: ergo ejus
caentia est possibilis*, ut ex præacta advertentia
patet: ergo hæc etiam est bona: *caentia præde-
finitionis non est possibilis: ergo prædefinitio non
existit*; quia bene arguitur ab opposito conse-
quentis, ad oppositum antecedentis; atqui,
prædefinitionem non existere, est existere ca-
rentiam illius, ut est evidens: ergo hæc erit bo-
na consequentia: *caentia prædefinitionis non est
possibilis: ergo existit*. Et manet demonstrata pri-
ma minor, conclusumque, esse impossibilem
prædefinitionem.

Præmitto ad solutionem ingeniosissimi so-
phismatis: quod quævis chymæra duo involvit
contradictoria, nimirum, *quod si existat, simul
existat,*

existat, & non existat; quodlibetque horum con-
tradictoriorum connectitur cum alio, nam exi-
stere chymæram est existere cum contradic-
tione, ac proindè ejus *existere* connectitur cum *non
existere*, & è contra. Inde cum prædefinitio,
cujus caentia non sit possibilis, sit chymæra,
quia erit prædefinitio actus, ut liberi, sicut sup-
ponitur; & simul non liberi, nam ea prædefini-
tio non erit impedibilis, ac per consequens ac-
tus non erit liber: sit, ut ex eo, quod ejus
caentia non sit possibilis, rectè inferatur, *quod
existit*; sicut & *quod non existit*: & major argu-
menti, quæ apparet certò falsa est verissima.

Hoc igitur posito, ad argumentum, concessa
tota præcedenti advertentia, nego majorem,
nam ea consequentia non est mala, sed optima:
& majoris probationem distinguo: argumenta-
tio à negatione potentia ad actum est mala in
ente vero, & possibili, concedo; in ente chy-
mærico, nego, juxta dicta in præmissis. Quod
si instetur: ergo unum contradictorium poterit
immediatè connecti cum alio, & esse insepara-
bile ab illo, quod videtur absurdum, cum po-
tius unum aliud excludat. Concede statim con-
sequentiam sanè bonum in ente chymærico,
cujus impossibilitas stat in eo, quod unum con-
tradictorium ita excludat aliud, ut simul ponat,
& utraque simul pugnent, & coëxistant. Deinde
tota minoris probatio, utpotè demonstra-
tiva, conceditur. Quomodo autem hoc sophys-
ma in alijs etiam materijs proponatur, vide apud
Izquierdum supra; & vide etiam hic, disserta-
tione

tione 1. sect. 1. argumentum secundum ,
quod etiam in hac questione objicitur.

*Argumenta contra alias conclu-
siones.*

Argumentum primum contra secundā con-
clusionem, ex Patre Ramirez supra, num.
134. prædefinitio executiva potest impediri per
potestatem liberam consensus: ergo licet sit
connexa, non tollit libertatem. Probatur ante-
cedens: id, independenter à quo, remanet po-
testas proxima indifferens ad consensum, potest
impediri per potestatem liberam consensus; sed
prædefinitio executiva est id, independenter à
quo, remanet potestas proxima indifferens ad
consensum, nam cum non sit prærequisita, po-
test ea seclusa dari quidquid ad consensum re-
quiritur: ergo prædefinitio executiva, &c.
Major est certa: nam id, independenter à quo,
remanet potestas proxima indifferens ad con-
sensum, est id, quod neque constituit, neque
requiritur ad potestatem liberam consensus, ac
proindè à tali potestate libera est separabile.

Argumentum est apertè fallax: arguitur e-
nim ex eo, quod est tale secluso alio destruente
illud, ad idem, eo posito, quæ mala est ar-
gumentatio. Atque id hac retortione clarescit:
id, independenter à quo manet verus homo,
non facit hominem chymæricum; sed identitas
Petri cum Leone est id, independenter à quo
manet

manet Petrus verus homo: ergo identitas Petri
cum Leone non facit hominem chymæricum.
Mala consequentia, & tamen identitas cum
Leone, neque est constitutiva, neque requisita,
ut Petrus sit homo. Indè pro solutione nota:
quod licet independenter à prædefinitione
executiva, seu ea præcisa, aut seclusa daretur
potestas proxima libera ad consensum, tamen
ea posita non datur.

Patet id à paritate prædeterminationis non
mutuo connexæ, ac proindè non requisitæ, nec
constitutivæ potentix proximæ, ut volunt Tho-
mistæ: ea enim seclusa, seu independenter ab
ea voluntas habens omnia alia comprincipia li-
bertatis est proximè indifferens; & tamen ea
posita destruitur libertas. Ratio est: quia tollit
aliquid constitutum libertatis, nimirum,
carentiam sui, sicut prædefinitio executiva tol-
lit aliud, scilicet, decretum indifferens appli-
cativum, juxta nostram probationem. Hinc
in forma ad argumentum, nego antecedens, &
ad probationem, distingo majorem: id, inde-
pendenter à quo remanet potestas proxima, po-
test impediri per potestatem liberam, si illud
ponatur, & tollat aliquid constitutum talis
potestatis, nego; si non tollat, concedo. Inde-
que licet prædefinitio executiva non sit prære-
quisita, & sit id independenter à quo remanet
potestas proxima, est tamen inimpedibilis, quia
per sui positionem tollit aliquid libertatis
constitutivum, scilicet, decretum indiffe-
rens, & sic majoris probatio non urget; ac

proindè non probatur possibilis ea prædefinitio.

Sed contra, & egomet hac pulcherrima forma meipsum urgeo : vel non est possibilis prædefinitio executiva, vel aliqua sequitur contradictio ; sed nulla sequitur contradictio : ergo possibilis est. Negabis statim minorem. Sed contra : ergo minor est falsa : ergo si minor sit vera, consequens erit verum, quia quando major, & minor sunt veræ insyllogismo recto, est verum totum antecedens, ac proindè, & consequens ; atqui minor est vera, nam cum juxta nos prædefinitio executiva non detur, nulla ex illa sequitur contradictio : ergo consequens est verum ; sed consequens est, possibilitas prædefinitionis executivæ : ergo ea est possibilis.

Præmitto ad solutionem speciosi sophysmatis, quod pluribus alijs materijs aptabile est : quod, uti dixi in tractatu de scientia media, diss. 1. sect. 2. propositio disjunctiva æquivalet conditionali de eisdem extremis ; ita tamen, ut si in disjunctiva sit prima pars negata, debeat esse affirmata in conditionali, & è contra : indè syllogismus argumenti est illegitimus, quia major illius, nimirum, *vel non est possibilis prædefinitio executiva, vel aliqua sequitur contradictio*, æquivalet isti : *si est possibilis prædefinitio executiva, aliqua sequitur contradictio* ; & cum arguat ab opposito consequentis ad oppositum antecedentis, consequens non debet esse hoc : *est possibilis, sed hoc : ergo non est possibilis*.

Nunc ad instantiam in forma, nego syllogismum

mum illius esse rectum, & tota sophysmatis machina ruit. Verum syllogismo admissio, non ego nego minorem, quæ vera est propter probationem arguentis ; sed majorem, quæ falsa est, nam ex eo, quod sit possibilis prædefinitio executiva, non sequitur de facto aliqua contradictio, sed sequeretur casu quo existeret ; ideoque non est possibilis salva libertate. Deindè, nego primam consequentiam subillatam ; atque etiam secundam, quia etsi minor sit vera, major est falsa, uti dictum est ; ac proindè & consequens falsum est. Ac demum, reliqua etiam negantur ; quæ possibilitatem talis prædefinitionis inserunt.

Argumentum secundum, contra primam partem secundæ conclusionis : si Deus prædefiniret omnes actus honestos, prædefiniret omnes circumstantias eorum ; sed hoc non decet, cum plures actus sint tenues, & facillimi, pro quibus superflua est prædefinitio Dei efficax ; nec item licet, quia plures sunt connexi cum peccato, ut pœnitentia, quos si Deus prædefiniat, peccatum amabit : ergo non prædefinit de facto omnes actus honestos. Ulterius : Deus nos hortatur ad opera perfectiora virtutum, juxta illud Apostoli 1. ad Corinthios 12. *amulami charismata meliora* : ergo non potest prædefinire opera exigua, præsertim, quæ sunt contra consilium, ut electio matrimonij, relicta virginitate, alioquin Deus electionem matrimonij procuraret, & sic nec ea esset contra consilium, utpotè conformis divino beneplacito, & Deus suaderet unum, vellentque efficaciter fieri aliud.

Præmitto ad solutionem: quod Deus prædefinit nostros actus honestos consequenter ad scientiam mediam, ac proinde ad nostram determinationem, & modum illius: quando autem talis determinatio est ad actus exiguos, & minus perfectos, minoritas perfectionis non tribuitur Deo, qui dat potestatem expeditam ad perfectiores, neque tollit, quod Deus magis complaceat, & appetat, suadeatque actum perfectiorem, atque antecedenter ineffaciter velit. Nunc in forma ad argumentum, nego primam partem minoris, ad cuius probationem dic, quod tenuitas, aut facilitas actuum non impedit prædefinitionem, nam adhuc relinquit eos amabiles, & intendibiles, capacesque, ut Deus in illis suam erga nos beneficentiam ostendat.

Nego etiam secundam partem, & ad probationem respondeo, quod bene potest Deus prædefinire efficaciter actum honestum conexum cum peccato, quin peccatum prædefiniat, & amet, cum sufficiat illud permittere, nam sic sufficienter exister, juxta dicenda, diff. 3. Ad additum, nego consequentiam, & absurdi deducti, distinguo primam partem: Deus electionem matrimonij procuraret consequenter ad determinationem creaturæ per scientiam mediam prævisam, concedo; antecedenter, nego, & secundam: utpotè conformis divino beneplacito antecedenti, & consilianti; nego; consequenti, & prædefinienti, concedo, & tertiam: vellet efficaciter consequenter fieri

fieri aliud, concedo; vellet antecedenter, nego.

Argumentum tertium: si Deus de facto prædefiniat actus salutes, illi erunt, quia videntur à Deo, seu scientia visionis erit causa eorum; sed hoc est contra Patres allatos, tract. de scientia absoluta, diff. 4. sect. 3. ergo Deus non prædefinit actus salutes. Probatur major: si Deus prædefinit actum salutarem, Deus per scientiam visionis videt suam prædefinitionem, & in ea tamquam in medio objectivo connexo videt actum; sed prædefinitio præcedit actum tanquam causa illius: ergo scientia visionis est causa actus. Jam loco citato sect. 4. dixi cum Herrera contra Ramirez: scientiam visionis posse esse causam remotam rerum, propter hoc argumentum. Neque id est contra Patres, qui solum negant scientiæ visionis causalitatem proximam, ne lædatur libertas; non verò remotam, quæ est impedibilis, sicut est prædefinitio. Nunc distinguo majorem: erit causa remota, concedo; proxima, nego, & minorem, distinguoque minorem probationis: tamquam causa proxima illius, nego; tamquam causa remota, concedo.

Argumentum quartum contra secundam partem ejusdem conclusionis: Patres tenentes, Deum prædefinire de facto actus honestos; id tenent, quia judicant, nostrum opus bonum debere provenire à voluntate absoluta, & efficaci Dei; sed hoc est, prædefinitionem esse necessariam ad opus bonum: ergo est. Ulterius, Di-

vus Augustinus 12. de Civit. cap. 5. ait: Angelos non habuisse voluntatem bonam, nisi specialiter donante Deo: ergo quia specialis donatio, quæ est prædefinitio, fuit necessaria. Ad argumentum, nego majorem: quia Patres non ex necessitate prædefinitionis illam in Deo ponunt, sed ex speciali illius beneficentia erga homines juxta nostram probationem primæ partis conclusionis. Ad additum nota: quod Divus Augustinus in textu objecto nullam facit mentionem de specialitate donationis, sed tantum de necessitate influxus, & adjutorij Dei, ut Angelus bonam voluntatem haberet; ait enim: *Profecto bonam voluntatem, qua meliores essent, nisi operante adjutori Creatoris habere non possent.*

Deinde adhuc admissio, Augustinum loqui de speciali donatione bonæ voluntatis, bene potest stare absque prædefinitione, talis specialis donatio, quia ad hanc sufficit specialis influxus, & hic stat præcisè in eo, quod Deus Angelo bono præbeat auxilium, quod prævidit efficax, non motus ex fine efficacitæ, sed ex alijs, & Angelo malo auxilium prævisum inefficax provideat: sic enim bono Angelo specialiter donabit voluntatem bonam, quin prædefiniat. Hinc in forma, distinguo antecedens: nisi specialiter donante Deo, specialitate consistente in collatione auxilij, seu adjutorij prævisi efficacis, concedo; consistente in prædefinitione bonæ voluntatis, nego.

Sed contra: bona voluntas nequit existere nisi specialiter donata à Deo in auxilio, seu adjutorio

torio efficaci, præ purè sufficienti; atqui in speciali donatione stat speciale beneficium, & in hoc prædefinitio: ergo bona voluntas nequit existere absque prædefinitione, & per consequens hæc est necessaria. Præmitto ad solutionem: quod quando Deus decernit auxilium, quia efficax, tale decretum est virtualis prædefinitio consensus, quia movetur ex efficacia, per consensum constituta, & tunc donatio auxilij est speciale beneficium formaliter acceptum; at quando decernit auxilium efficax ex alijs motivis, tale decretum non est prædefinitio consensus; est tamen speciale beneficium materialiter acceptum, pro collatione, nimirum, majoris boni propter se non amati. Nunc, distinguo primam partem minoris: stat speciale beneficium formaliter acceptum, nego; materialiter acceptum, quod est etiam specialis donatio, concedo, & sic nego secundam partem minoris.

Argumentum quintum: Deum ut summum bonum providens, maxime decet, quod in omne bonum feratur, eo modo, quo salva libertate potest, ita ut ei tribuatur tamquam fonti voluntario omnis boni; sed magis fertur in bonum opus per prædefinitionem, quam absque illa: ergo si ea est possibilis, salva libertate, nostrum opus bonum necessario debet esse prædefinitum. Ulterius: providentia Dei, debet esse perfectissima, sed perfectior erit, si finem consequatur per intentionem efficacem, quam per inefficacem: ergo debet finem efficaciter intendere, ac per consequens prædefinire. Præ-

mitto ad solutionem primo : quod prædefinire opus bonum , Deum decet *negative* , quatenus nullam affert indecentiam ; atque ita etiam decet productio alterius mundi ; non tamen decet *positive* , aut *constitutive* , hoc est , taliter , ut si prædefinitio non detur , deficeret providentiæ summi boni aliqua formalis perfectio .

Etenim non deficeret perfectio stans in eo , quod ipsi ut fonti voluntario omnis boni , omne bonum tribuatur : ad hoc siquidem sufficit , quod sit radix omnis boni , & nullum absque illius libero influxu existat . Secundo : quod providentia assequens finem per intentionem efficacem illius , nequit dici perfectior , sed tantum *efficacior* , quam assequens per voluntatem inefficacem ; nam defectus efficacæ in hac non provenit ex impotentia , sed ex libera determinatione , alioquin Deus non posset per intentionem inefficacem salutis providere auxilia reprobis , si hoc obstaret perfectioni providentiæ . Hinc , distinguo majorem : maxime decet *positive* , aut *constitutive* , nego ; *negative* , concedo . Ad additum , vel nego minorem , vel distinguo : perfectior erit sumpto *perfectior pro efficacior* , concedo ; in alio sensu , nego : quia omnes actus divini , utpotè identificati cum tota perfectione Dei sunt æquè perfecti *entitative* .

Argumentum sextum : omnis effectus creatus debet à Deo procedere omni majori influxu , quem ejus conditio permittit ; sed major est influxus per prædefinitioem , quam

quam sine illa , & eum permittit conditio libertatis : ergo debet à Deo procedere per prædefinitioem , ac proinde hæc erit necessaria . Retorqueo : Deus plures effectus , quos producit simul cum causa secunda , potest se solo producere , juxta Divum Thomam ; atque item juxta multorum sententiam potest effectus creatos producere per duplicem actionem totalem : ergo necesse est , quod ita producat , ac per consequens ita producat de facto . Negabis consequentiam , quia ex potentia non arguitur necessitas , & ob eandem rationem , nego majorem tui argumenti . Deinde immediate , permitta majori , nego minorem , quia cum æquè accipiat existentiam opus bonum à decreto collativo auxiliij prævisi efficacis , ac à prædefinitioem , hujus influxus non est major .

Argumentum septimum : prædefinitio operationis honestæ est possibilis : ergo , qui potest proximè operari honestè , potest facere , quod Deus suam operationem prædefinierit ; sed eo ipso operatio honesta est inseparabilis à prædefinitioem : ergo hæc est necessaria . Minor est certa , quia fecere per operationem , quod eam Deus prædefinierit , est formaliter operationem esse inseparabilem à prædefinitioem . Probatur ergo prima consequentia : qui potest operari honestè , potest determinare ab æterno scientiam mediam de tali operatione , constitutivam potestatis Dei ad prædefiniendum ; sed hoc est facere , quod Deus ab æterno prædefinierit : ergo qui potest , &c . Probatur minor duplici ratione ;

tione; prima: qui potest determinare scientiam mediam de efficacia auxiliij, potest facere, quod Deus per scientiam mediam sit in potestate proxima dandi auxilium per volitionem connexam cum hac scientia media de efficacia, ac per consequens cum operatione; sed talis volitio est prædefinitio: ergo est facere, quod Deus prædefiniat.

Secunda: Deus per scientiam mediam proximè potens ad conferendum auxilium debet habere vel prædefinitioem, vel actum incomponibilem cum illa, quia ei repugnat pura omissio; sed nequit habere actum incomponibilem cum prædefinitioem; nam sic excluderet affectum honestatis, vi cuius esset specialis author operis boni de facto exercendi, quod Deum dedecet: ergo debet habere prædefinitioem. Nota: quod utraque hæc probatio fundatur in sententia falsa. Prima, scilicet, in eo, quod volitio, seu actus liber Dei connectatur cum libertate, à qua hic, & nunc procedit, ac per consequens sit intrinsecè liber, quod negavi, tract. de libertate. Secunda in eo, quod Deo sit impossibilis pura omissio libera, quod etiam in tractatu de voluntate negavi.

Verum his sententijs omissis, ad argumentum in forma, nego primam consequentiam, ad cuius probationem, nego minorem, quia Deus proximè potens ad prædefiniendum potest, si velit non prædefinire, neque homo potest facere, aut cogere Deum, ut prædefiniat. Ad primam minoris probationem, distinguo minorem:

rem: talis volitio est prædefinitio *virtualis*, concedo; *formalis*, de qua loquimur, nego. Argumentum solum probat, Deum in eo casu posse habere volitionem auxiliij ut efficacia, ac proindè connexam cum consensu, quæ est prædefinitio virtualis; non autem debere habere volitionem tendentem in consensum, illum immediatè volendo, & intendendo, quæ est prædefinitio formalis, de qua procedit questio. Ad secundam, nego minorem, quia potest habere hunc actum: *nolo prædefinire hanc operationem*, qui est cum prædefinitioem incomponibilis: nec obstat, quod excludat affectum prædefinitioem, nam hic est contingens, cum quo Deus æquè benè se habet, ac sine illo, indè, nego, quod id Deum dedecet.

SECTIO III.

De prædefinitioem præscindente, seu vaga.

PRæmitto primo: quod prædefinitio consensus præcedens ipsum ordine causalitatis, triplex esse potest. Prima, quæ decernat consensum *ut liberum*, & in eum remotè influat, de qua sectione 1. actum est. Secunda quæ decernat consensum *ut necessarium*, & hæc licet possibilis sit, non tamen est cum libertate compatibilis. Tertia, quæ decernat consensum *secundum se*, seu *quoad substantiam*, quin decernat, quod fiat liberè potius quam necessario, nec è contra, atque hæc est prædefinitio *præscindens*,
ita